

Arrest

nr. 141 045 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANHOECKE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Lor van origine en afkomstig uit Ahwaz (Iran). U beschikt over het Iraans staatsburgerschap. U komt uit een ruimdenkende familie en u was vrij om te kiezen welke godsdienst u wilde volgen. Op 19 à 20-jarige leeftijd, kreeg u interesse in andere religies, het verschil tussen de islam en andere godsdiensten en las u hierover. Thuis hadden jullie ook de Bijbel waarin u af en toe las. Vooraleer u zich bekeerde tot het christendom hebt u gedurende een lange periode veel boeken gelezen, op internet informatie opgezocht, gesproken met mensen en vergeleken. U studeerde af als master in de hydrologie in 1388 (volgens de Perzische kalender; 2009-2010 volgens de Gregoriaanse kalender). U werkte

vervolgens vier jaar lang voor een bedrijfje. U hebt nooit gedacht om u te bekeren tot wanneer een Armeense vriend N. (...), wie u kende via uw beste vriend M. (...), u informeerde over iemand die lessen over het christendom gaf. Eind 1391 (februari/maart 2013) begon u naar deze lessen te gaan. U ging ongeveer twee keer per maand naar deze lessen. A. (...) was een pastoor die predikte en tevens de lesgever. Hij gaf les aan u, H. (...) – een ver familielid van A. (...) -, B. (...) en N. (...). Omwille van veiligheidsredenen vonden de lessen plaats op verschillende locaties. Er werd telkens een stukje uit de Bijbel gelezen en besproken. Op het einde speelde B. (...) muziek en werd er ook gebeden. Tot de derde maand van 1392 (mei/juni 2013) ging u naar deze lessen. Toen begon de medische toestand van R. (...), uw toenmalige partner, verder achteruit te gaan en uiteindelijk stierf ze op het einde van de derde maand van 1392 (mei/juni 2013). Haar dood heeft u enorm geraakt. Na haar overlijden had u geen hoop meer. Na twee maanden nam u contact op met A. (...) en volgde u opnieuw de bijbellessen. Door deze lessen kon u uw verdriet beter verwerken. Uw uiteindelijke bekering tot protestants christen situeert u na het overlijden van R. (...). In de 11de maand van 1392 (januari/februari 2014) kreeg u opnieuw een zware klap te verwerken. Op een avond wandelde u met uw hondje in de buurt van uw huis toen u twee agenten van de Nirouyeh entezami (reguliere politie) tegenkwam. Aangezien een hond hebben in Iran verboden is, kwamen ze naar u toe en wilden uw huisdier afnemen. U smeekte om uw hond te mogen houden. Tijdens de discussie schopte één van de agenten tegen uw knie, waardoor een kniepees scheurde. De agenten verstikten uw hond. U had nog weinig zin in uw leven. U bleef weliswaar naar de bijbellessen gaan en leerde veel bij. Op 17 of 18/01/1393 (zondag 6 of maandag 7 april 2014) werd u rond de middag opgebeld door A. (...) met het nieuws dat H. (...) gearresteerd werd. Hij raadde u aan om voor uzelf te zorgen. U keerde niet meer terug naar huis en vertrok onmiddellijk naar Andimeshk vanwaar u per bus naar Karaj ging. U verbleef er bij een Koerdische vriend. Zijn vader had veel kennissen aan de grens en regelde een smokkelaar die u hielp om Iran te verlaten. Vanuit Urumiyeh (Iran) ging u naar een dorpje Serho (Iran) vanwaar u samen met een groep van 15 à 16 mensen te voet de grens met Turkije trachtte over te steken. U verliet Iran op 25/01/1393 (14 april 2014). Uw eerste poging mislukte aangezien er op jullie werd geschoten. Bij de tweede poging arriveerde u in Turkije. Vanuit Van (Turkije) reisde u verder per bus naar Istanbul. U kreeg voor uw busrit een Afghaans identiteitsdocument zonder foto maar met een Afghaanse naam. Dit diende u te tonen indien u tijdens de rit zou gecontroleerd worden door Turkse autoriteiten. U werd nooit gecontroleerd. Op 14 juni 2014 kwam u uiteindelijk aan in België. Op zondag 15 juni 2014 vielen agenten van de Iraanse autoriteiten, volgens uw vader van het Ettela'at (ministerie van informatie) van de Sepah e Pasdaran (het Revolutionaire Garde Korps), binnen bij u thuis en namen uw persoonlijke bezittingen, zoals uw laptop, in beslag. Aangezien A. (...) de enige was die uw telefoonnummer had, vermoedt u dat hij werd gearresteerd en ze via hem aan uw gegevens kwamen. U vroeg op dinsdag 17 juni 2014 asiel aan in België. Ongeveer 10 dagen na de huiszoeking kregen uw ouders een convocatiebrieven om zich te melden. Zowel uw moeder als uw vader werden geconvoceerd bij de inlichtingendienst van de Sepah en werden ondervraagd over u. Uw vader werd nadien nogmaals opgeroepen ter ondervraging aan de hand van een convocatiebrieven. Sinds uw aankomst in België gaat u naar een Evangelische kerk waar uw tante reeds ging. U beschikt over uw originele Kart-e Melli (nationale kaart), een kopie van uw shenasnameh (Iraans geboorteboekje), een visitekaartje van de "Internationale kerk Jezus levend water voor alle natiën" en een attest d.d. 10 augustus 2014 van bovengenoemde Evangelische kerk te Kortrijk waaruit blijkt dat u naar deze kerk gaat en u inschreef om aldaar de voorbereidende dooplessen te volgen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op verschillende elementen in uw verklaringen betreffende uw reis van Iran naar België die uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang brengen. Zo legde u vooreerst flagrant tegenstrijdige verklaringen af betreffende het identiteitsdocument waarmee u in Turkije hebt gereisd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in Turkije een identiteitskaart kreeg die u kon voorleggen bij een eventuele controle en dat een Turkse naam op deze identiteitskaart stond (Verklaring DVZ, vraag 32). Op het Commissariaatgeneraal daarentegen beweerde u in Turkije een Afghaanse identiteitskaart te hebben gekregen van de smokkelaar om de busreis te maken naar Istanbul. Indien u gecontroleerd zou worden door de Turkse autoriteiten, diende u dit Afghaanse identiteitsdocument te tonen. Gevraagd hoe u weet dat het een Afghaanse identiteitskaart was, antwoordde u dat u dit werd meegedeeld en dat het ook af te leiden viel van de naam op het document. Op de vraag waarom u juist een Afghaanse identiteitsdocument kreeg, opperde u dat de reden misschien te maken had met het feit dat Afghanen en Iraniërs op elkaar lijken (CGVS I, p. 8). Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, ontkende u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en zei u dat u nooit over een Turkse identiteit hebt gesproken. Het louter

ontkennen van eerdere verklaringen kan geenszins dergelijke tegenstrijdigheid rechtvaardigen. Uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden u immers voorgelezen waarna u deze voor akkoord ondertekende. Niet alleen legt u over uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten tegenstrijdige verklaringen af, er kan bovendien worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig en zinvol is dat een smokkelaar u een Afghaans identiteitsdocument – dat u omschreef als een stuk papier zonder foto – zou geven en u zou opdragen u hiermee te identificeren bij een eventuele controle door Turkse autoriteiten (CGVS II, p. 12-13). Een document zonder foto waaruit kan afgeleid worden dat het document u daadwerkelijk toebehoort is immers geenszins een geldig reisdocument. Het is bovendien weinig plausibel dat de smokkelaar u enerzijds een Afghaans identiteitsdocument verschafte als voorziening in het geval van een eventuele controle, en anderzijds ook nog vroeg om uw Iraans paspoort mee te nemen bij het verlaten van Iran maar dan later tijdens uw reis, toen u zich in Turkije bevond, uw paspoort heeft afgenomen (CGVS I, p. 7). Deze manier van handelen is weinig aannemelijk aangezien u aan de hand van uw Iraans paspoort zonder problemen in Turkije had kunnen reizen omdat u als Iraans staatsburger geen visumplicht voor Turkije hebt, terwijl Afghaanse staatsburgers wel een visum behoeven. Dat u volgens uw verklaringen dan wel nog uw Iraanse nationale kaart (uw Kart-e Melli) op zak had tijdens uw reis zodat u identificeerbaar was als Iraans staatsburger, is in het licht van bovenstaande vaststellingen ook heel merkwaardig te noemen (CGVS I, p. 7). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van vertrek uit Iran en van uw asielrelaas in het algemeen aanzienlijk. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u over een gedegen kennis aangaande de Bijbel beschikt, u – wanneer gepeild werd naar aspecten die de kern van uw geloofsbelijdenis als evangelisch protestant betreffen – volledig de mist in gaat. Hoewel u beweert te behoren tot de Evangelische stroming van het protestantisme, kunt u geen enkele andere stroming of tak van het protestantisme noemen (CGVS II, p.2). Aangezien u verklaarde gedurende lange tijd andere religies te hebben bestudeerd en vergeleken, veel te hebben gelezen en opgezocht (CGVS I, p.9), is uw onwetendheid hieromtrent des te frappant. Uw verdere antwoorden met betrekking tot uw behoren tot deze stroming zijn evenmin overtuigend. Zo verklaarde u eigenlijk zonder het echt bewust te weten al sinds uw bekering te behoren tot de Evangelische strekking van het protestantisme. U verduidelijkte dat u al altijd bij deze strekking behoorde omdat u altijd rechtstreeks in contact stond met God, zonder enige tussenpersoon zoals een imam of een paus. U verklaarde voorts dat de Evangelische strekking de Bijbel als bron van informatie neemt en elke persoon, geestelijke of niet, de Bijbel kan lezen en volgen. Gevraagd of u bepaalde bijzonderheden eigen aan de Evangelische kerk kan noemen, kon u geen noemen aangezien uit uw antwoord blijkt dat u louter en alleen uw vorig antwoord herhaalde. U verklaarde immers dat u het opvallend vindt dat men geen persoonlijke mening uit maar telkens teruggrijpt naar de Bijbel en herhaalde nog dat de Bijbel de bron van informatie is en de Bijbel voor alle vragen wordt gebruikt om een antwoord te bieden (CGVS II, p.2-3). Aan de hand van uw opeenvolgende verklaringen kan dus worden vastgesteld dat u enkele algemene leerstellingen van het protestantisme toeschrijft aan de Evangelische strekking. U spreekt meer bepaald over de leerstelling 'sola scriptura', die stelt dat de Bijbel het Woord is van God en verkrijgbaar en interpreteerbaar moet zijn voor iedereen en over de leerstelling 'solus christus', die stelt dat alleen Christus bemiddelt tussen mens en God en dat priesters, heiligen of Maria dus niet als tussenpersoon kunnen dienen om het zielenheil te bewerkstelligen zoals in de katholieke leer. Deze principes zijn juist eigen aan het protestantisme en zijn echter niet louter en alleen kenmerken van de Evangelische kerk zoals u laat uitschijnen. Een bijzonder aandachtspunt bij de Evangelische kerk is trouwens evangelisatie, wat u weliswaar niet hebt aangehaald in uw opeenvolgende verklaringen (CGVS II, p. 2-3). Wat betreft de sacramenten van het protestantisme slaat u vervolgens de bal volledig mis. U stelde dat het christendom in het algemeen zeven sacramenten kent waarvan slechts twee voor de protestanten gelden. Gevraagd welke twee sacramenten dan precies, antwoordde u het doopsel en ook het gebed. U verduidelijkte dat het tweede sacrament, het gebed, eigenlijk betrekking heeft op goede daden die u doet zonder daarvoor in ruil een beloning te verwachten (CGVS I, p. 14). De twee sacramenten van het protestantisme zijn echter het doopsel en het laatste/heilig avondmaal. Daarnaast situeerde u het doopsel van Jezus volledig verkeerd in tijd. U dacht dat in de week van uw eerste gehoor (augustus 2014) op het Commissariaat-generaal het doopsel van Jezus wordt herdacht (CGVS I, p. 16). Volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, wordt het doopsel van Jezus echter herdacht in de winter, ter afsluiting van Kerstmis, het feest van Jezus' geboorte. Dat u bovendien geen websites kan noemen, noch auteurs of titels van boeken die u hebt geconsulteerd kan geven, is uiterst bevreemdend gezien u eerder wel met nadruk verklaarde veel onderzoekswerk te

hebben verricht en veel te hebben gelezen, meestal internetboeken. Uw verklaring slechts kleine deeltjes uit boeken of artikels te zijn tegengekomen en te hebben gelezen, overtuigt niet afdoende als verantwoording om zich geen enkele auteursnaam of titel te herinneren (CGVS I, p. 9 en p. 12 en CGVS II, p. 4-5).

Dat de geloofwaardigheid van uw bekering ernstig in het gedrang komt, wordt bevestigd door de vaststelling dat uw verklaringen over de problemen die hebben geleid tot uw vlucht uit Iran geenszins geloofwaardig zijn. Vooreerst legde u geen enkel begin van bewijs neer van uw problemen. Bovendien maakte u gewag van verschillende bewijsstukken maar hebt u deze nooit neergelegd. U verklaarde immers tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw ouders na uw vlucht uit Iran meerdere convocatiebrieven hebben ontvangen die hen opriepen ter ondervraging bij Iraanse autoriteiten. Dat u niet op de hoogte zou zijn waar deze oproepingsbrieven zich bevinden, is in ieder geval op zijn minst merkwaardig te noemen. Hoewel u expliciet werd gewezen op het belang van het neerleggen van deze convocatiebrieven, kan worden vastgesteld dat u hiervan – noch na uw eerste gehoor noch gedurende of na uw tweede gehoor – geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven (CGVS I, p. 21-22). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u vanuit België contact onderhoudt met uw familie in Iran (u skype te om de 2 dagen met uw ouders, CGVS I, p.3) en dat uw familie u documenten kan overmaken (u maakte na uw eerste gehoor per e-mail een kopie over van uw shenasnameh, die zich volgens u bij uw ouders in Iran bevond, CGVS I, p. 6). Verder is het merkwaardig dat u enerzijds tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u dat A. (...) u op 17 of 18/01/1393 op de hoogte bracht van de arrestatie van H. (...) (CGVS I, p. 11) en anderzijds stelde dat u dit nieuws op een woensdag of een donderdag gekregen te hebben en u zich op dat moment in Kianpars bevond om een vriend te bezoeken, terwijl 17 en 18/01/1393 respectievelijk op een zondag en een maandag vielen (CGVS I, p. 19-20).

Voorts is het heel opmerkelijk dat u tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 juni 2014 geen melding hebt gemaakt van het feit dat Iraanse autoriteiten vijf dagen eerder, meer precies de dag na uw aankomst in België op 15 juni 2014, bij u thuis zijn binnengevallen en uw persoonlijke spullen in beslag hebben genomen. De huiszoeking bij uw ouders is immers een gebeurtenis die mede de kern uitmaakt van uw vrees voor vervolging en die ook rechtstreeks impact had op uw familie. Gevraagd waarom u dit incident niet op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt vermeld, repliceerde u in eerste instantie dat u zich toen niet goed voelde, er niet hebt aan gedacht en pas later alles wat u overkwam op een rijtje hebt gezet. U voegde eraan toe dat u wel na afloop van het gehoor aan de tolk hebt verteld over de inval bij u thuis maar dat ze zei dat uw verklaringen toen heel kort mochten zijn. U verduidelijkte dat u vooral met ja of nee diende te antwoorden en het gehoor in het totaal een kwartier heeft geduurd (CGVS I, p. 24). Uit de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets toe te voegen had aan uw verklaringen en werden uw verklaringen integraal voorgelezen en door u ondertekend (Vragenlijst DVZ, p. 2).

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat het ook merkwaardig is dat u geen enkele informatie hebt over de omstandigheden van de arrestatie van H. (...), de aanleiding voor u om onder te duiken. Het is weinig overtuigend dat A. (...) slechts heel beknopt was in het doorgeven van informatie en louter specificeerde dat H. (...) werd gearresteerd en u voor uzelf diende te zorgen (CGVS I, p. 11), maar niet meer informatie gaf over de omstandigheden van H.'s (...) arrestatie, hoe hij aan deze informatie kwam en welke stappen hij zou ondernemen door deze situatie (CGVS I, p. 20). Het is verder heel vreemd dat u slechts één enkele poging hebt gedaan om meer informatie te krijgen over wat er was gebeurd. Nadat A. (...) u op de hoogte bracht over de arrestatie, hebt u hem nog één keer opgebeld maar zijn telefoon stond uit. U hebt geen verdere pogingen ondernomen om via anderen, bijvoorbeeld via M. (...) en N. (...), meer te weten over de situatie die de aanleiding vormde voor uw vertrek en over A.'s (...) situatie (CGVS I, p.20 en CGVS II, p.11). Daar u pas sinds uw aankomst in België als gevolg van de inval bij u thuis weet dat u effectief wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten, kan het weinig aannemelijk worden bevonden dat u niet meer informatie hebt trachten in te winnen vooraleer u uw land van herkomst verliet. U hebt ook geen informatie over A. (...) zijn lot en wat er met hem is gebeurd. U kan louter en alleen vermoeden dat hij ook gearresteerd werd omdat de autoriteiten bij u thuis zijn binnengevallen. U komt tot deze conclusie omdat A. (...) als enige persoon uw telefoonnummer had en de Iraanse autoriteiten waarschijnlijk zo tot bij u zijn gekomen (CGVS II, p.11). Verder kan worden opgemerkt u weinig weet over het vervolg van uw problemen. Zo kan u louter en alleen het vermoeden uiten dat er geen gerechtelijke procedure tegen u loopt omdat er geen documenten hieromtrent zijn toegekomen. Hoewel uw vader volgens uw verklaringen tot tweemaal toe aan de hand van een convocatiebrief werd opgeroepen ter ondervraging, blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele zekerheid hebt of er een gerechtelijke procedure tegen u loopt want uw ouders hebben hierover ook geen informatie gekregen. U bent echter ook niet op de hoogte of uw ouders zich überhaupt hebben geïnformeerd naar uw zaak (CGVS I, p. 22-23). Uw desinteresse en het feit dat u geen pogingen ondernam om u grondig te

informereren, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe om te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bekering en de door u aangehaalde problemen in Iran.

Wat betreft het incident tussen u en agenten van de nirouyeh entezami (reguliere politie) omwille van uw hond, kan worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hierom uw land van herkomst hebt verlaten (CGVS I, p. 11). U hebt nadien ook geen verdere problemen gekend met de autoriteiten omwille van het incident met uw hond (CGVS II, p. 13). Wat betreft het feit dat het hebben van een hond in Iran strafbaar is, dient opgemerkt te worden dat het bestaan van dergelijke beperkingen op zich niet volstaat om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door u aangehaalde beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande geenszins wijzigen. Ze bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, hetgeen geenszins wordt betwist. De brief van voorganger van de evangelische kerk te Kortrijk, M. V. (...), kan bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 en “artikel 48/2 juncto 48/4” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel meent verzoekende partij dat er sprake is van een schending van het proportionaliteitsbeginsel. In een vierde en laatste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 EVRM.

De Raad oordeelt door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk te behandelen.

2.2.1. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering en het hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van het artikel 9 EVRM wijst de Raad erop dat, zoals verder blijkt, geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij tot het christendom waardoor een desbetreffende schending dan ook niet aan de orde kan zijn.

2.2.3. Waar verzoekende partij wijst op een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak, wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verschillende elementen in de verklaringen van verzoekende partij betreffende haar reis van Iran naar België haar algemene geloofwaardigheid in het gedrang brengen, stelt verzoekende partij dat zij verkeerd werd verstaan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers heeft zij verklaard dat zij reisde met een

Turkse verblijfskaart op naam van een Afghaanse persoon, waarop inderdaad geen foto staat, en niet dat zij gereisd heeft met een Turkse identiteitskaart, waarop wel een foto staat. Voor een Afghaanse persoon met een Turkse verblijfskaart geldt geen visumplicht.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat bovenstaand betoog een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige en onlogische verklaringen alsnog verenigbaar/logisch te laten schijnen. Immers sprak verzoekende partij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal duidelijk van een identiteitskaart (administratief dossier, stuk 16, verklaring DVZ, vraag 32; administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 8). Verder verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat er een Turkse naam op deze identiteitskaart stond (*"In Turkije heb ik een reisdocument gekregen, meer bepaald een identiteitskaart die ik kon voorleggen bij eventuele controle. Op deze IK stond een Turkse naam. Mijn foto stond niet op deze IK"* (administratief dossier, stuk 16, verklaring DVZ, vraag 32)), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het een Afghaanse identiteitskaart betrof, hetgeen zij wist omdat dit haar zo werd meegedeeld en omdat het ook af te leiden viel van de naam op het document (*"- hoe weet u dat het een afghaanse identiteitskaart is? Ze hebben het gezegd en je kon het uitmaken van de naam, familienaam."* (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 8)). Dat verzoekende partij met een Turkse verblijfskaart voor buitenlanders in Turkije reisde, vindt derhalve noch weerslag in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal. In verband met de verklaringen van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat deze verklaringen verzoekende partij werden voorgelezen waarna zij deze voor akkoord ondertekende. Waar verzoekende partij stelt dat zij verkeerd verstaan werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument dat verwerende partij haar verkeerd begrepen zou hebben niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen. De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk maakt dat zij verklaard zou hebben gereisd te hebben met een Turkse verblijfskaart op naam van een Afghaanse persoon, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen en de vaststelling dat het weinig geloofwaardig en zinvol is dat een smokkelaar verzoekende partij een Afghaans identiteitsdocument zonder foto zou geven en het Iraanse paspoort van verzoekende partij in Turkije zou afnemen aangezien verzoekende partij aan de hand van haar Iraans paspoort zonder problemen in Turkije had kunnen reizen omdat zij als Iraans staatsburger geen visumplicht voor Turkije heeft, terwijl Afghaanse staatsburgers wel een visum behoeven, onverminderd overeind blijven.

2.2.6.1. Waar verwerende partij stelt dat, niettegenstaande verzoekende partij over een gedegen kennis aangaande de bijbel beschikt, zij volledig de mist in gaat wanneer gepeild wordt naar aspecten die de kern van haar geloofsbelijdenis als evangelisch protestant betreffen, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift vooreerst haar kennis van de bijbel. Verder betwist verzoekende partij dat de kern van de evangelische strekking 'evangelisatie' zou zijn en stelt zij dat de kern daarentegen het Evangelie (het Woord van God) is en verwijst desbetreffend naar een internetartikel dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 3). Verzoekende partij heeft op gedetailleerde wijze uiteengezet hoe het Evangelie centraal staat en zij heeft ook correct andere eigenschappen aangegeven zoals het feit dat het kenmerkend is voor evangelische christenen dat er geen uitgebreide kerkelijke hiërarchie is, dat het Woord van God centraal staat en dat de nadruk ligt op een persoonlijke geloofsbeleving. Verwijzend naar een internetartikel dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 3b), haalt verzoekende partij nog aan dat in de bijbel gewag wordt gemaakt van vijf bedieningen (profeet, leraar, evangelist, apostel en herder). Al deze bedieningen uit de bijbel zijn even belangrijk binnen de kerkelijke structuur. Welke bediening iemand heeft hangt samen met zijn gaven. Verwerende partij gaat er evenwel verkeerdelijk vanuit dat iedereen 'evangelist' zou zijn binnen de evangelische kerk. Daarnaast onderstreept verzoekende partij dat zij ook in België naar een evangelische protestantse kerk gaat. In verband met de vaststelling dat, gevraagd welke twee sacramenten voor de protestanten gelden, verzoekende partij verkeerdelijk stelt dat dit het doopsel en het gebed zijn, oppert verzoekende partij dat zij het begrip 'sacramenten' niet had begrepen. Immers betreft dit een katholiek begrip en spreekt men

binnen de evangelische kerk niet van 'sacramenten'. Wel is het zo dat de Protestantse Kerk slechts twee van de zeven katholieke sacramenten heeft, met name het doopsel en het avondmaal. Tevens benadrukt verzoekende partij dat zij wel wist dat het doopsel centraal staat en dat het doopsel plaatsvindt op volwassen leeftijd, zoals ook Jezus gedoopt werd op dertigjarige leeftijd door Johannes de Doper. Daarnaast acht verzoekende partij het onaanvaardbaar dat verwerende partij aandacht schenkt aan het herdenken van het doopsel van Christus, daar noch in het protestantisme, noch in het katholicisme speciale aandacht geschonken wordt aan, of een herdenkingsdag gehouden wordt voor, het doopsel van Jezus.

2.2.6.2. De Raad bemerkt vooreerst dat in de bestreden beslissing geenszins ontkend wordt dat verzoekende partij over een gedegen kennis aangaande de bijbel beschikt, doch stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij volledig de mist ingaat wanneer gepeild wordt naar aspecten die de kern van haar geloofsbelijdenis als evangelisch protestant betreffen. De Raad wijst er dienaangaande op dat aangezien de bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, van verzoekende partij een grondige kennis over de kerk tot dewelke zij zich bekeerd heeft, verwacht kan worden.

In de eerste plaats wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde bekering gezien de vaststelling door verwerende partij dat verzoekende partij geen enkele andere stroming of tak van het protestantisme kan noemen en dat zij geen websites kan noemen en evenmin auteurs of titels van boeken die zij heeft geconsulteerd kan geven, terwijl zij nochtans verklaarde gedurende lange tijd andere religies te hebben bestudeerd en vergeleken, veel te hebben gelezen en opgezocht. Deze motieven worden door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

De geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde bekering wordt verder ondermijnd gezien verzoekende partij er niet in slaagt bijzonderheden eigen aan de evangelische kerk op te noemen, doch zich beperkt tot het opnoemen van algemene leerstellingen die eigen zijn aan het protestantisme waarbij zij deze toeschrijft aan de evangelische strekking, terwijl deze principes niet louter en alleen kenmerken zijn van de evangelische kerk. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij correct heeft aangegeven dat het kenmerkend is voor evangelische christenen dat er geen uitgebreide kerkelijke hiërarchie is, dat het Woord van God centraal staat en dat de nadruk ligt op een persoonlijke geloofsbeleving (rechtstreeks contact met God zonder tussenpersoon), bemerkt de Raad dat het louter herhalen van deze algemene kenmerken van het protestantisme allesbehalve afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt bijzonderheden eigen aan de evangelische kerk op te noemen en zich beperkt tot algemene leerstellingen van het protestantisme die zij toeschrijft aan de evangelische strekking doch die niet louter en alleen kenmerken van de evangelische kerk zijn. Het is verder geheel onaannemelijk dat, wanneer verzoekende partij gevraagd wordt bijzondere kenmerken van het Evangelisme op te noemen, zij geen enkele melding maakt van evangelisatie. Nochtans blijkt uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier dat aan evangelisatie wel degelijk een groot belang wordt gehecht binnen de evangelische kerk (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 2). In de informatie die verzoekende partij neerlegt (bijlage 3 van het verzoekschrift) wordt gesteld dat voor evangelische christenen het Evangelie centraal staat, dat Jezus Christus daarbij het inspirerende voorbeeld is voor alledag, dat evangelische christenen de nadruk leggen op persoonlijke geloofsbeleving en dat evangelische christenen geen uitgebreide kerkelijke hiërarchie kennen en daarentegen een beperkte structuur hebben. Deze informatie weerlegt evenwel op generlei wijze de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat evangelisatie een bijzonder aandachtspunt is bij de evangelische kerk en dat de principes die door verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor werden aangehaald toen haar werd gevraagd naar bijzonderheden eigen aan de evangelische kerk, eigen zijn aan het protestantisme en niet louter en alleen kenmerken van de evangelische kerk zijn. Ook de informatie in het internetartikel "*Vijfvoudige bediening in de Kerk*" (bijlage 3b van het verzoekschrift), waarin de vijf bedieningen uit de bijbel (profeet, leraar, evangelist, apostel en herder) worden besproken en waarin gesteld wordt dat iedereen een van deze bedieningen heeft, toont evenmin aan dat de stelling dat evangelisatie een bijzonder aandachtspunt is bij de evangelische kerk, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier, niet correct is.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij te zijn bekeerd tot het protestantisme, blijkt verder uit de vaststelling dat verzoekende partij verkeerdelijk stelt dat 'het doopsel' en ook 'het gebed' de twee sacramenten zijn van het protestantisme. De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij het begrip 'sacramenten' niet had begrepen, kan niet overtuigen. Immers, toen aan verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor werd gevraagd of zij wist

wat sacramenten zijn, antwoordde zij dat in het christendom in het algemeen het er zeven zijn, waarvan slechts twee voor de protestanten gelden (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 14). Toen hierop gevraagd werd welke twee sacramenten dan precies, antwoordde verzoekende partij echter verkeerdelijk 'het doopsel' en 'het gebed' (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 14), terwijl de twee sacramenten van het protestantisme 'het doopsel' en 'het laatste/heilig avondmaal' zijn. Dat verzoekende partij het begrip 'sacramenten' niet begrepen zou hebben, kan dan ook niet worden afgeleid uit de door haar gegeven verklaringen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Evenmin werd door verzoekende partij enige opmerking in die zin gemaakt tijdens haar gehoor, hoewel zij bij de aanvang van haar gehoor werd gewezen op het belang van het melden van vertaal-, taal- of enig ander probleem (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 1-2). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog benadrukt dat zij wel wist dat het doopsel centraal staat en dat het doopsel plaatsvindt op volwassen leeftijd, zoals ook Jezus gedoopt werd op dertigjarige leeftijd door Johannes de Doper, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekende partij bepaalde zaken wel wist, geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij verkeerdelijk 'het gebed' in plaats van 'het laatste/heilig avondmaal' heeft aangegeven als zijnde een van de twee sacramenten van het protestantisme.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van de bekering van verzoekende partij verder ondergraven door de vaststelling dat zij het doopsel van Jezus volledig verkeerd in de tijd situeerde. Waar verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift betoogt dat noch in het protestantisme, noch in het katholicisme speciale aandacht geschonken wordt aan, of een herdenkingsdag gehouden wordt voor, het doopsel van Jezus, bemerkt de Raad evenwel dat, toen aan verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor werd gevraagd wat er op 15 augustus wordt gevierd, verzoekende partij zelf aangaf dat Jezus op deze dag werd gedoopt (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 16). Het is dan ook geenszins ernstig dat verzoekende partij, die immers zelf aangaf dat het doopsel van Jezus zou herdacht worden, volgens haar op 15 augustus, vervolgens in haar verzoekschrift oppert dat aan het doopsel geen bijzondere aandacht wordt geschonken in het protestantisme (en het katholicisme) en dat er hiervoor geen bijzondere herdenkingsdag wordt gehouden. Verder blijkt uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het doopsel van Jezus wel degelijk herdacht wordt en met name in de winter, ter afsluiting van de kersttijd (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 4).

2.2.7.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar problemen die hebben geleid tot haar vlucht uit Iran, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar ouders de ene convocatiebrieven die zij ontvangen hadden niet meer in hun bezit hebben, daar haar vader de convocatiebrieven heeft afgegeven op het politiebureau toen hij zich daar ging aanmelden. Haar vader kreeg toen een tweede convocatiedatum waarop hij zich diende aan te melden, evenwel zonder brief. Toen haar vader zich op die dag opnieuw aanmeldde, kreeg hij een convocatiedatum waarop zijn echtgenote zich diende te melden, eveneens zonder brief. Haar ouders kunnen onmogelijk de eerste convocatiebrieven opnieuw gaan aanvragen bij de politie, daar zij terecht vrezen voor represailles indien zij dit zouden doen.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk verklaard heeft dat haar ouders na haar vlucht uit Iran meerdere convocatiebrieven hebben ontvangen die hen oproepen ter ondervraging bij Iraanse autoriteiten. Meer bepaald stelde verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat haar vader, net als de eerste keer, ook de tweede keer werd opgeroepen door middel van een convocatiebrieven (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 21-22). Bovenstaande *post-factum* uitleg dat haar ouders slechts één convocatiebrieven hebben ontvangen die zij hebben afgegeven op het politiebureau, kan dan ook, gezien de tegenstrijdigheid met haar eerdere verklaringen hieromtrent, allesbehalve overtuigen. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar problemen in Iran, en bovendien tegenstrijdige verklaringen aanvoert in verband met de bewijsstukken die zouden bestaan van haar problemen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielaas.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij omtrent de vastgestelde merkwaardigheid dat verzoekende partij enerzijds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat A. haar op 17 of 18/01/1393 op de hoogte bracht van de arrestatie van H. en anderzijds stelde dat zij dit nieuws op een woensdag of een donderdag gekregen had, terwijl 17 en 18/01/1393 respectievelijk op een zondag en een maandag vielen, betoogt dat zij steeds gesteld heeft niet meer te weten welke dag dit was en louter verklaard

heeft te denken dat dit op een woensdag of donderdag was, stelt de Raad evenwel vast dat het minstens opmerkelijk genoemd kan worden dat verzoekende partij toen haar, nadat zij inderdaad aangaf niet meer te weten op welke dag zij op de hoogte werd gebracht van de arrestatie van H., gevraagd werd of deze gebeurtenis in het weekend of in de week plaatsvond, stelde te denken dat het een woensdag of een donderdag was (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 19), en derhalve het moment waarop zij op de hoogte werd gebracht van de arrestatie van H. plaatste in het midden van de week, terwijl in werkelijkheid de door haar aangegeven dagen waarop zij hiervan op de hoogte werd gebracht (17 of 18/01/1393) respectievelijk een zondag en een maandag betroffen, waardoor dit feit derhalve zou hebben plaatsgevonden in het weekend of in het begin van de week.

2.2.9.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 juni 2014 geen melding heeft gemaakt van het feit dat Iraanse autoriteiten vijf dagen eerder, meer precies de dag na haar aankomst in België op 15 juni 2014, bij haar thuis zijn binnengevallen en haar persoonlijke spullen in beslag hebben genomen, herhaalt verzoekende partij dat zij op het einde van haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding gemaakt heeft van deze inval bij de tolk, waarop deze laatste evenwel stelde dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort dienden te zijn en dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal de kans zou krijgen haar verhaal in detail uiteen te zetten. Haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken nam hoogstens vijftien minuten in beslag en zij diende vooral met ja of nee te antwoorden.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds terecht heeft geoordeeld dat deze uitleg niet kan overtuigen daar uit de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat aan verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog iets toe te voegen had aan haar verklaringen en dat haar verklaringen integraal werden voorgelezen en door haar werden ondertekend. Het louter herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas.

2.2.10.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele informatie heeft over de omstandigheden van de arrestatie van H. en over het lot van A., oppert verzoekende partij dat haar dit niet kwalijk kan worden genomen en dat van haar geen onmogelijk bewijs kan worden verwacht. Volgens verzoekende partij gaat verwerende partij volledig voorbij aan de continue gevaarlijke situatie voor christenen in Iran. Elke eredienst vindt heimelijk plaats op een steeds wisselende locatie en de deelnemers ervan houden persoonlijke informatie, zoals adressen en achternamen, geheim uit vrees voor spionnen. Voorts was verzoekende partij er terecht van overtuigd dat haar telefoon werd afgetapt en gecontroleerd. In deze omstandigheden is het dan ook meer dan logisch dat verzoekende partij onmiddellijk is weggevlucht nadat zij kennis had van de arrestatie van H.. Immers worden christenen in Iran gefolterd, vermoord en gestraft zonder enige vorm van proces. Ook voor de arrestatie van H. was het leven van verzoekende partij als christen overigens reeds in gevaar.

2.2.10.2. De Raad treedt verwerende partij vooreerst bij in haar motivering dat het niet overtuigend is dat A. slechts heel beknopt was in het doorgeven van informatie en louter specificeerde dat H. werd gearresteerd en dat verzoekende partij voor zichzelf diende te zorgen, maar niet meer informatie gaf over de omstandigheden van H.'s arrestatie, hoe hij aan deze informatie kwam en welke stappen hij zou ondernemen door deze situatie. Verder is het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij niet meer informatie heeft trachten in te winnen over wat er was gebeurd, vooraleer zij haar land van herkomst verliet. Verzoekende partij geeft geen afdoende verklaring voor het feit dat zij geen verdere pogingen ondernomen heeft om via anderen, bijvoorbeeld via M. en N., meer te weten te komen over de arrestatie van H. en de situatie van A.. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift immers stelt dat deelnemers van de geheime erediensten persoonlijke informatie, zoals adressen en achternamen, geheim houden, wijst de Raad erop dat verzoekende partij M. en N. reeds kende van voor zij begon deel te nemen aan de bijbellessen en stelde dat zij goed bevriend was met hen (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 9). De bewering dat zij hun contactgegevens niet zou hebben, zoals zij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, kan dan ook niet overtuigen. Daar waar verzoekende partij het feit dat zij niet via anderen geprobeerd heeft desbetreffend meer informatie te bekomen, tracht te vergoelijken door te stellen dat zij vreesde dat haar telefoon werd afgeluisterd, acht de Raad het vooreerst opmerkelijk dat verzoekende partij dan wel nog A. telefonisch trachtte te contacteren nadat zij door hem reeds op de hoogte was gebracht van de arrestatie van H.. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat buiten telefonisch contact ook tal van andere communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd, eventueel via derden of via een Iraanse advocaat, om zich hierover te

informereren bij bijvoorbeeld M. en N.. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat het gelet op de continue gevaarlijke situatie voor christenen in Iran, het meer dan logisch is dat zij onmiddellijk is weggevlucht nadat zij kennis had van de arrestatie van H., is de Raad evenwel van oordeel dat van verzoekende partij wel degelijk verwacht kan worden dat zij zou hebben geprobeerd meer informatie te bekomen omtrent de arrestatie van H. en de situatie van A., daar deze informatie haar zou toegelaten hebben een correcte inschatting te maken van haar eigen situatie.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij het opmerkelijk acht dat verwerende partij geen opzoeken en/of motivering deed omtrent het lot van christenen in Iran en naar de groei en werking van evangelisch protestantse christenen in Iran, terwijl objectieve bronnen – als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende internetartikelen toe (bijlagen 4-16) – nochtans de voortdurende arrestaties en onmenselijke behandeling van christenen in Iran en het voortdurende risico om vermoord te worden, attesteren, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran voor christenen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier omwille van haar gebrek aan algehele geloofwaardigheid in gebreke.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog meent dat er door verwerende partij ofwel geen enkele motivering wordt gegeven, ofwel een stereotiepe motivering in algemene bewoordingen, stelt de Raad evenwel vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat het ongegrond bevinden van de asielaanvraag is ingegeven door de gedetailleerd uiteengezette motieven die aan de conclusie voorafgaan en geenszins een standaardmotivering uitmaken, maar integendeel een concrete analyse bevatten van de door verzoekende partij opgeworpen problemen. Dit argument mist dienaangaande dan ook elke feitelijke grondslag.

2.2.13. Per aangetekend schrijven van 2 februari 2015 worden door verzoekende partij nog de verblijfstitel d.d. 23 april 2011 en het doopcertificaat d.d. 3 maart 2013 van haar tante M. P. aan de Raad overgemaakt. De Raad onderstreept vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij en de door haar voorgehouden problemen in Iran. Verder wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van de bekering van haar tante tot het evangelisch protestantisme. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer hierop steunen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de

vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 11 augustus 2014 en 15 september 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT